

Vita Oppiani

Κωνσταντίνου τοῦ Μανασσῆ γένος Ὀππιανοῦ διὰ στίχων πολιτικῶν ἑμμέτρων.

Ὀππιανὸς ὁ ποιητὴς Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος ἐκ λαμτροτάτης πόλεως Ναζάρβου καλουμένης, τρισευδαιμόνων γεγονῶς περιφανῶν γονέων, Ἀγησιλάου μὲν πατρὸς μητρὸς δὲ Ζηνοδότης, σοφίας ὀντος τοῦ πατρὸς ἐμπλεω καὶ παιδείας τῆς μείζονος καὶ μάλιστα καὶ τῆς ὑψηλοτέρας. ἠκμαζε δ' οὐν ἐν τοῖς καιροῖς τοῦ κράτορος Σεβήρου, Σεβήρου τοῦ γεννήσαντος τὸν Μάρκον Ἀντωνῖνον. οὐ περ ἐπιδημήσαντος τοῖς τῶν Κιλικίων ὀροις ἔθος γὰρ ἦν ἐπικρατοῦν τότε τοὺς μοναρχοῦντας, ἀπάσας περιέρχεσθαι τὰς ὑπ' αὐτοὺς συχνάκις, ἵν' ἀνορθοῖντο παρ' αὐτῶν, ἀν ὑποσκάζωσι τι, καὶ συρρυνέντος εἰς ταῦτὸ γένους παντὸς Κιλικίων πρὸς τὴν ἐκείνου προπομπήν, καὶ πάντων ὑπαντῶντων, ὁ μέγας Ἀγησίλαος ἐλέλειπτο καὶ μόνος βίβλοισι καὶ γὰρ ἐσχόλαζε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν θηρώμενος τὰ κάλλιστα πάντων τῶν μαθημάτων, καὶ σκυλακεύων τὸν υἱὸν ἐς τὰς ὁμοίας θήρας. θυμοῦται τοίνυν ὁ κρατῶν, μετάπεμπτον ποιεῖται τὸν τῆς σοφίας ἔραστήνυ βριν καὶ γὰρ ἠγεῖτο τὸ μὴ καὶ τοῦτον προπομπὸν ἐκείνου καθεστάναι, καὶ τίθησιν ἐξόριστον εἰς τὴν Μελίτην νῆσον, ἦν ἀμφικλύζει πέλαγος εὐρυχανδὲς Ἀδρίου. ἐνθα συνὼν Ὀππιανὸς αὐτῷ τριακοντούτης τὴν τῶν ἰχθύων ἐγραψεν ἄγραν τὴν ἐναλίαν, τὴν τῶν θηρίων μετ' αὐτήν, εἰ τα τὴν τῶν ὀρνέων σὺν ἀλλοῖσι πλείοσι, λεπταῖς καὶ βραχυτμήτοις βίβλοισι, ὠν περ κατεκαυχῆσατο χρόνος ὁ πανδαμάτωρ, τούτων τῶν δύο τέλεον φεισάμενος καὶ μόνων τῶν εἰς τὰ κυνηγέσια καὶ πρὸς τὴν ἐναλίαν. ἐπεὶ δ' εἰς Ρώμην ἀναχθεῖς, τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην, τῷ βασιλεῖ συνήντητο Ῥωμαίων Ἀντωνίνω ὁ γὰρ Σεβήρος ὠχετο γῆθεν λιπῶν τὸν βίον, καὶ βίβλους ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὰς πονηθείσας, τοσαύτην τὴν ἀγάπησιν ἐσχε πρὸς βασιλέως, ὡς κελευσθῆναι ζήτησιν τὴν πρὸς θυμῶν ἐκφήναι, ὁ δὲ ζητεῖ τὴν τοῦ πατρὸς καταγωγὴν ἐκ νήσου, κατευστοχεῖ τοῦ θελητοῦ, λαμβάνει τὸν γενέτην, ἀπαριθμεῖται καὶ χρυσὸς αὐτῷ πρὸς βασιλέως, ἐνὸς στατήρος ὠνιον ἐνα τιθέντος στίχον. καὶ ταῦτα μὲν ἐνταῦθά μοι στήτω τοῦ πρόσω δρόμου· τὰ γὰρ πολλὰ παρήμι μῆκος ἐκφεύγων λόγου, ὅτι τεθναίη σὺν πατρὶ στραφεῖς ἐν τῇ Ναζάρβω, λοιμῶδους νόσου καὶ φθορᾶς τὴν πόλιν βοσκηθείσης, ὅτι θανόντος ἀγαλμα πολυτελὲς ὁ δῆμος ἐστησαν ἐπιγράψαντες ἐπαινον ἐλεγείοις, ὅτι τυγχάνει προσφυῶς πᾶνυ τοι γνωματεύων, τὰ πράγματα δ' ὑπόψια δεικνυσι παραβάλλων, καὶ τελευταῖον ὡς πολὺ τὸ λείον ἐν τοῖς λόγοις, ὁ τοῦ σαφοῦς σκευαστικὸν οἱ ἀπερ ἀνθος ἐχει, ἠδ' οἱ δε τὴν πυκνότητα τὴν τῶν ἐνθυμημάτων, ὁ δυσχερὲς τοῖς ῥήτορσι καὶ παντελῶς ἐργῶδες.